

7. Указ Президента України №197/2003 «Про внесення на всенародне обговорення проекту Закону України «Про внесення змін до Конституції України» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/197/2003>

8. Стенограма пленарного засідання Верховної Ради України 8 грудня 2004 р. (вечірнє засідання) // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://iportal.rada.gov.ua/meeting/stenogr>

9. Закон України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – №2. – С.65–73.

10. Закон України «Про статус депутатів місцевих рад» // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – №40. – ст.290.

11. Закон України «Про комітети Верховної Ради України» // Відомості Верховної Ради України. – 2006. – №17. – ст.146.

12. Постанова Верховної Ради України «Про обрання голів і перших заступників голів комітетів Верховної Ради України четвертого скликання, створення Спеціальної контрольної комісії Верховної Ради України з питань приватизації, обрання Голови і першого заступника Голови цієї комісії та призначення Керівника Апарату Верховної Ради України» // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2002. – №27–28. – ст.188.

13. Законотворчість: міжнародна діяльність Верховної Ради України і парламентів світу. – К.: Заповіт, 2008. – 112 с.

References

1. Zakon Verhovnoi' Rady Ukraini' «Pro vybory narodnykh deputativ Ukraini'ny» vid 10 zhovtnja 2001 r. [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2766-14>

2. Partii' ta vyborchi bloky partij u vyborchomu procesi // Central'na vyborcha komisija. Oficijnyj veb-sajt [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.cvk.gov.ua/pls/vd2002/WEBPROC0V>

3. Pidsumky goslovannja po partijah (vyborchih blokah partij) // Central'na vyborcha komisija. Oficijnyj veb-sajt [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://www.cvk.gov.ua/pls/vd2002/WEBPROC0V>

4. Verhovna Rada Ukraini': Informacijnyj dovidnyk / Avt.–upor.: V. O. Zajchuk (vid. red.), Ju. V. Jasenchuk, A. V. Pyvovar ta in. – K.: Parlaments'ke vyz-vo, 2006. – Vyp.3. – 264 s.

5. Stenograma plenarnogo zasidannja Verhovnoi' Rady Ukraini'ny 15 travnja 2002 r. (rankove zasidannja) // Oficijnyj veb-sajt Verhovnoi' Rady Ukraini'ny [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://iportal.rada.gov.ua/meeting/stenogr>

6. Stenograma plenarnogo zasidannja Verhovnoi' Rady Ukraini'ny 20 chervnja 2002 r. (vechirnje zasidannja) // Oficijnyj veb-sajt Verhovnoi' Rady Ukraini'ny [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://iportal.rada.gov.ua/meeting/stenogr>

7. Ukaz Prezidenta Ukraini'ny №197/2003 «Pro vnesennja na vsenarodne obgovorenja proektu Zakonu Ukraini'ny «Pro vnesennja zmin do Konstytucii' Ukraini'ny» [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/197/2003>

8. Stenograma plenarnogo zasidannja Verhovnoi' Rady Ukraini'ny 8 grudnja 2004 r. (vechirnje zasidannja) // Oficijnyj veb-sajt Verhovnoi' Rady Ukraini'ny [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu: <http://iportal.rada.gov.ua/meeting/stenogr>

9. Zakon Ukraini'ny «Pro vnesennja zmin do Konstytucii' Ukraini'ny» vid 8 grudnja 2004 r. // Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukraini'ny. – 2005. – №2. – S.65–73.

10. Zakon Ukraini'ny «Pro status deputativ miscevykh rad» // Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukraini'ny. – 2002. – №40. – st.290.

11. Zakon Ukraini'ny «Pro komitety Verhovnoi' Rady Ukraini'ny» // Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukraini'ny. – 2006. – №17. – st.146.

12. Postanova Verhovnoi' Rady Ukraini'ny «Pro obrannja goliv i pershykh zastupnykiv goliv komitetiv Verhovnoi' Rady Ukraini'ny chetvertogo sklykannja, stvorennja Special'noi' kontrol'noi' komisii' Verhovnoi' Rady Ukraini'ny z pytan' pryvatyzacii', obrannja Golovy i pershogo zastupnyka Golovy cijeji' komisii' ta pryznachennja Kerivnyka Aparatu Verhovnoi' Rady Ukraini'ny» // Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukraini'ny (VVR). – 2002. – №27–28. – st.188.

13. Zakonotvorchist': mizhnarodna dijal'nist' Verhovnoi' Rady Ukraini'ny i parlamentiv svitu. – K.: Zapovit, 2008. – 112 s.

Migalchan I., lecturer of Bukovinian State Medical University (Ukraine Chernivtsi), milashka_lilo@mail.ru

Governmental activities of the Verkhovna Rada of Ukraine fourth convocation

The article analyzes the activity of the Verkhovna Rada of Ukraine Fourth convocation. Characterized numerical and party parliament, the features of the

formation of factions and groups, analyzed legislative activity in state construction and constitutional law, the basic form of the international and inter-parliamentary cooperations.

Along with the positive results of the Ukrainian Verkhovna Rada of IV convocation were outlined the range of outstanding issues and problems.

Keywords: the Ukrainian Verkhovna Rada of IV convocation, parties faction, State Building, Constitutional Reform, international activity, inter-parliamentary cooperation.

Мигальчан І., преподаватель, Черновицкий медицинский колледж Буковинского государственного медицинского университета (Украина, Черновцы), milashka_lilo@mail.ru

Государственная деятельность Верховной Рады Украины четвертого созыва

Проанализировано деятельность Верховной Рады Украины четвертого созыва. Охарактеризовано численный и партийный состав парламента, раскрыто особенности формирования депутатских фракций и групп, проанализировано законодательную деятельность в сфере государственного строительства и конституционного законодательства, рассмотрено основные формы международной работы и межпарламентского сотрудничества.

Наряду с положительными результатами работы Верховной Рады Украины четвертого созыва намечен и круг нерешенных вопросов и проблем.

Ключевые слова: Верховная Рада Украины четвертого созыва, парламентская фракция, государственное строительство, конституционная реформа, международная деятельность.

* * *

УДК 329:323(477)

Морарь М. В., доктор політичних наук, професор кафедри суспільно-гуманітарних наук, Таврійський державний агротехнологічний університет (Україна, Мелітополь), morar.nikolay@mail.ru

ВНУТРІШНЬОПОЛІТИЧНА КОНСОЛІДАЦІЯ ЯК УМОВА РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

Досліджуються та визначаються основні напрямки внутрішньополітичної консолідації як умови розвитку української нації. Підкреслюється, що уперше за роки незалежності постало завдання зміцнення незалежної держави, збереження стабільності і міжнародної згоди. Визначальну роль у цьому процесі повинна відіграти внутрішньополітична консолідація яка покликана забезпечити необхідну згуртованість та національну єдність української нації, а також інтеграцію національних меншин до її складу при збереженні та розвитку їх етнокультурних особливостей.

Аналізується стан та перспективи розвитку національної ідеї. В цьому контексті робиться висновок, що українська національна ідея в останні роки стала предметом спекуляції з боку політичної еліти та лідерів і не приводить та її не може привести до консолідації політичних сил. Суспільство, держава повинні мати об'єднуючу ідею, цінності. Протягом багатьох століть такою об'єднуючою ідеєю була незалежність. Але ця ідея продовжувалася до тих пір, поки незалежність не стала реальністю.

Сьогодні необхідна ідея, яка б організувала суспільство на створення якісно нового рівня життя. Оскільки мало мати власні кордони, герб, гімн, прапор, парламент, президента. Життя повинно покращуватися, але покращуватися для всіх. Це повинно стати тією об'єднуючою ідеєю для політичної еліти та народу, яку однаково сприймали б і в Києві, і у Львові, і у Мелітополі.

Актуалізується та обґрунтовується необхідність формування консолідаційної ідеології, відтворення системи цінностей, які б об'єднували учасників політичного процесу, здатних консолідувати українську громаду і привести український народ до злагоди і процвітання.

На наш погляд, ключовими цінностями національної ідеї повинні стати відчуття відповідальності за долю країни, патріотизм, гуманізм, демократія, соціальна справедливість, освіченість.

Існування суспільства неможливе без інтегруючої ідеї, цілісності якої визначається духовною, творчою діяльністю особистості. Тому в епоху глобалізації великого значення набуває національна ідея, яка стає мірилом духовності і разом з нею – світоглядним забезпеченням способу вільного існування особистості, несе його ключові цінності. Вироблення такої національної ідеї є для України справою надзвичайної ваги і актуальності, тому що власне на її основі повинні визначатися головні орієнтири і цінності розбудови держави.

Ключові слова: національна ідеологія, ідеологія, менталітет, політична нація, політична еліта, політичний процес, політична стабільність, політична діяльність.

Для сучасної політичної ситуації в Україні характерні такі явища, як криза державності, втрата політичного управління, криза національної ідентичності. Уперше

за роки незалежності постало завдання зміцнення незалежної держави, збереження стабільності і міжнародної згоди. Визначальну роль у цьому процесі повинна відіграти внутрішньополітична консолідація яка покликана забезпечити необхідну згуртованість та національну єдність української нації, а також інтеграцію національних меншин до її складу при збереженні та розвитку їх етнокультурних особливостей.

У цьому контексті важливо відзначити, що з набуття Україною незалежності питання консолідації постало з особливою гостротою. Не можна не погодитись із твердженням, що вихідним пунктом консолідації суспільства є розуміння самої української нації як поліетнічної спільності, що історично склалася на території України і усвідомлює себе як спільноту громадян Української держави [1, с. 8]. До політичної нації в Україні, як відомо, належать українці, росіяни, білоруси, угорці, євреї та інші етнопонаціональні групи. Становлення української політичної нації, на думку науковців, можливе тільки на загальноцивілізаційних принципах громадянського суспільства, тоді, коли будуть створені економічні, соціальні, духовні умови, які працюють на націю. Будь яке суспільство щоб стати нацією, крім об'єднання спільними інтересами повинно інтегруватися ще й додатковими зв'язками, як то спільністю мови, культури, особливостями національного менталітету.

Відзначимо, Українська держава пройшла через економічні негаразди, імміграційні відтоки, через цілий ряд політичних подій, що викликали протистояння політично активної частини населення. Але, усе це не сприяло формуванню почуття національної єдності. Окрім того, брак загальнодержавної концепції регіонального розвитку, диференційованої регіональної політики не дозволяє говорити про сталий демократичний поступ країни. Напруга за лініями «Схід–Захід», що об'єктивно існує, загострює необхідність розробки ефективної політичної консолідації українського суспільства. Актуальність проблеми зумовлена також складністю процесів становлення української державності. Вони позначені історичною роздільністю територій країни, регіональними особливостями культури і традицій, нерівномірністю економічного розвитку регіонів, зрештою – несформованістю української політичної нації.

Крім того, політичні спекуляції на історичному минулому України, на різних типах політичної культури, відмінностях в економічному і соціальному розвитку регіонів в умовах їх штучного протиставлення у політичних цілях викликали посилення регіонального розколу за лінією «Схід–Захід». Досвід всіх виборчих кампаній свідчить, на думку науковців, що саме проблеми мовної політики, питання формування та реалізації етнополітики в Україні, створення політичної ідентичності ставали основними їх гаслами, предметом політичних маніпуляцій [2, с. 18].

В умовах підвищеної конфліктності державна політика має бути спрямована, у першу чергу, на досягнення загальносуспільних цілей та утвердження консолідуючих засад у суспільстві. Проблема консолідації нації навколо державних інтересів та загальнонаціональної мети є по суті важливим аспектом безпеки української держави, гарантією збереження цілісності країни.

Досліджувана проблема знаходиться у полі зору науковців з різних галузей. Серед сучасних українських дослідників можна виділити В. Бебіка, М. Дмитренко, І. Кресіну, М. Михальченко, М. Обушного, А. Пахарєва, Ю. Римаренко та інших. Але ця проблема досі не вирішена і потребує подальшого вивчення як теоретична так і практична проблема.

Мета даної статті полягає у з'ясуванні основних напрямків внутрішньополітичної консолідації як умови розвитку української нації.

Консолідація суспільства навколо мети державного будівництва є неодмінною умовою збереження і розвитку України як повноцінної держави. Без цього неможливо досягти ключових стратегічних цілей у діяльності нації та держави, оскільки це є необхідною передумовою для стабільного політичного розвитку, впровадження реформ, стабілізації економіки та подальшого національного розвитку. Але консолідацію неможливо нав'язати, як і неможливо нав'язати дух патріотизму та поваги до держави, чи виховати його за допомогою тих або інших закликів і декларацій. Лише розумною політикою, твердістю і наполегливістю в утвердженні прав і свобод громадян та засадничих цінностей сучасної цивілізації, професіоналізмом у вирішенні завдань – Україна може завоювати довір'я усіх своїх громадян і активно включити їх в процес державного будівництва. Крім того, ми живемо у все більш конкурентному світі і без національного згуртування, патріотичного, громадянського виховання нам не досягти гідного для України місця ні в Європі, ні у світі.

Нарешті, в епоху глобалізації національна ідея стає мірилом духовності і протистоїть ідеологіям, орієнтованим на уніфікацію національних відмінностей і цінностей. Вироблення такої національної ідеї, як справедливо відзначає М. Дмитренко, стає для України справою надзвичайної ваги й актуальності, тому, що саме на її основі повинні визначитися головні орієнтири і цінності розбудови держави в контексті євроінтеграції [3, с. 181].

В цьому плані варто визначити, що в Україні, яка не є моноетнічною державою, національна ідея повинна розглядатися також як програма побудови етнічних і соціально–політичних відносин у суспільстві, що ґрунтується на самоідентифікації нації у вирішенні проблем етнічних спільнот.

Проблема національного будівництва, як справедливо відзначають дослідники, дуже актуальна для України, оскільки за років незалежності так і не вдалось вибудувати модель національного розвитку. Спостерігається й низький рівень національної консолідації та національної ідентичності. Питання, які були ключовими на початку державотворення, сьогодні постали із такою самою актуальністю. Єдність української нації, консолідація суспільства залежить насамперед від чіткої визначеності вихідних засад, на які спирається нація у своєму розвитку [4, с. 150].

Отже, для того щоб Україна збереглась як держава й зробила вагомий крок у своєму розвитку необхідно консолідувати суспільство.

Які основні напрямки національної та політичної консолідації України?

Перше. Формування консолідаційної ідеології. Людина і суспільство живуть в ідеологічному просторі так само,

як у світі культури, політики, економіки. Бо ідеологія – це система поглядів та ідей в яких відображається становлення до дійсності через призму політичним цінностям та інтересів тих чи інших соціальних верств та спільнот.

Сьогоднішній етап розвитку українського політикуму часто називають періодом деідеологізації, коли політична ідеологія виявилася фактично повністю заміненою персоніфікацією політичного процесу. Варто відзначити, що без ідеологічних, безідейних суспільств об'єктивно не існує. Ідеологія – це духовний фундамент на якому будується свідомість людини. Кожна нація, як слушно відзначає М. Обушний, має свою ідеологію і жодні зміни у суспільному житті не спроможні знищити те, що закладено в природі людини – потребу в ідеології як у усвідомленій меті суспільної діяльності [5, с. 112].

При цьому слід виходити з того, що процес трансформації суспільства характеризується протиріччям між установленими традиційними цінностями народу, його культурою і тими ліберальними цінностями, яких вимагає сьогодення. Розпад традиційної спільноти, поява в ній угруповань населення із протилежним способом мислення і життя ведуть до розколу світоглядної основи спільноти. Тому ідеологія повинна, відповідати життєвим реаліям і, головне, врахувати інтереси широких верств населення. Бо, як кажуть на Близькому Сході, тисячу нових храмів не гарантують їй на сантиметр наближення людини до Бога.

Ключовими цінностями загальногромадянської консолідованої ідеології могли б стати відчуття відповідальності за долю країни, патріотизм, гуманізм, демократія, соціальна справедливість, освіченість і, що особливо важливо – науково об'єктивне висвітлення історії становлення й утвердження Української держави. Історія має об'єднувати, а не сіяти розбрат між громадянами.

Автор поділяє точку зору В. Кременя, про те, що злочином є приписувати якійсь партії чи угрупованню всі сторінки слави, а її опонентом нав'язувати всі мислимі і немислимі гріхи. Нація формується не лише тоді, коли люди все пам'ятають з історії, але й при умові, що вони здатні й дещо забувати, виходячи з християнського принципу «Прощаю і прошу прощення» [6, с. 11].

Для збереження спокою в країні необхідно ретельно відфільтрувати і творчо переосмислювати запозичені із світового досвіду державотворчі процеси, цілеспрямовано але толерантно поширювати їх у маси. І це є одним із важливіших завдань ідеології національної ідеї, функція якої полягає в забезпеченні інтеграції розколотої спільноти.

Друге. Тип державного облаштування. Україна була сильною у ті часи, коли вона була унітарною державою. Тому різні проекти федерації країни, вияви сепаратизму, ціннісного розколу країни гальмували процеси нової політичної інтеграції України.

Для федералізації ніяких підстав немає. Але є необхідність провести децентралізацію держави, надати більших повноважень, а значить і відповідальності регіонам. Це актуально як з огляду тенденцій світового розвитку, коли в умовах глобалізації зростає роль регіонів, так і з огляду особливостей національного розвитку (традиції надмірної централізації) [6, с. 13].

Третє. Розвиток поліетнічного суспільства на засадах толерантності, діалогу, національної спрямованості

та створення справедливих умов для збереження етнопонаціональної ідентичності. Слід враховувати історичні особливості розвитку українського народу і становлення Української держави.

Трагедія України не тільки в тому, що вона століттями не була повноцінною державою, а й в тому, що її територія була розірвана між різними державами: Росія, Польща, Румунія, Австро-Угорщина та ін. Це безумовно привело до формування відмінностей в традиціях, культурі, зовнішньополітичних орієнтирах. Завдання полягає в тому, щоб з одного боку, забезпечити врахування цих відмінностей, але з іншого – зорієнтувати державу на безумовне дотримання корінних інтересів громадян України різних регіонів.

Серед об'єднуючих пріоритетів має стати ідея інноваційного типу розвитку країни і зокрема економіки. Оскільки мало мати власні кордони, герб гімн, прапор, парламент, президента. Життя повинно покращуватися, але покращуватися для всіх. Це повинно стати тією об'єднуючою ідеєю для політичної еліти та народу, яку однаково сприймали б і в Києві, й у Львові, й у Мелітополі.

Враховання інтересів усіх регіонів, зміцнення економіки, подолання безробіття сприятиме тому що «...на тлі поліпшення добробуту всі суперечності, які роз'єднують громадян країни на «Схід–Захід», будуть забуті або втраять свою гостроту... Повинні бути здійснені назрілі соціально–економічні реформи, здатні змінити ситуацію в житті людей, а отже й об'єднати їх відчутті патріотизму і гордості за те, що вони живуть у цій країні» [7].

П'яте. В епоху глобалізації великого значення набуває національна ідея, яка стає мірилом духовності і разом з нею – світоглядним забезпеченням способу вільного існування особливості, несе його ключові цінності. Вироблення такої національної ідеї є для України справою надзвичайної ваги й актуальності, тому що власне на її основі повинні визначитися головні орієнтири і цінності розбудови держави в контексті євроінтеграції.

Резюмуючи вищесказане, приходимо до висновку про те, що провідну роль у формуванні національної консолідації має відігравати національна ідея, яка ґрунтуватиметься на розумінні поліетнічної природи громадян країни; послідовній демократизації суспільства та політичних інститутів; формуванні дієздатного громадянського суспільства; переході до інноваційної моделі економіки. Національна ідея, а також національна свідомість, національна освіта, культура, духовність повинні об'єднувати та згуртовувати суспільство. Усі складові державотворення немислимі без сильної наскрізної національної ідеї, у тому числі не тільки освіта, культура, політика, але й економіка.

Список використаних джерел

1. Римаренко С. Українська політична нація – міф чи реальність? / С. Римаренко // Україна у сучасному світі. Конференція випускників наукового стажування в США. – К.: Стилас, 2013. – С. 7–23.
2. Політичні проблеми сучасної України: аналітичні доповіді Інституту політичних і етнопонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – К.: ІПіЕНД ім. І. Ф. Кураса НАН України, 2012. – 380 с.
3. Дмитренко М. Політична система України: розвиток в умовах глобалізації та інформаційної революції [Тексти] / М. А. Дмитренко: Нац. пед. ун-т ім. М. П. Драгоманова, ін-т оператив. діяльн. та держ. безпеки. – К.: Знання України, 2008. – 544 с.
4. Луцишин Г. І. Національна консолідація як основа формування та розвитку української політичної нації / Г. Луцишин //

Українська політична нація: проблеми становлення: зб. наук. ст. / за ред. М. М. Розумного (зач. Ред.), И. Т. Слепика, В. М. Яблонського. – К.: НІСД, 2012. – С.150–157.

5. Обушний М. І., Примуш М. В., Шведа Ю. Р. Партологія: навчальний посібник / За ред. М. І. Обушного. – К.: Арістей, 2006. – 432 с.

6. Кремень В. Г. Консолідаційна парадигма модернізації України / В. Г. Кремень // Сучасне філософське антропологічне знання в контексті викликів доби: дев'яті шинкаруківські читання. Матеріали міжнар. наук.–прак. конгр., 18 квітня 2014 р. / Нац. акад. наук України та ін. – Хм.: ЦНП, 2014. – С.8–16.

7. Монтень М. де. Как объединить Украину / М. де Монтень // Столичные новости. – 2010. – №16.

References

1. Rymarenko S. Ukrai'ns'ka politychna nacija – mif chy real'nist' / S. Rymarenko // Ukrai'na u suchasnomu sviti. Konferencija vypusnykyv naukovogo stazhuvannya v SSHa. – K.: Stylas, 2013. – S.7–23.

2. Politychni problemy suchasnoi' Ukrai'ny: analitychni dopovidi Instytutu politychnykh i etnacional'nykh doslidzhen' im. I. F. Kurasa NAN Ukrai'ny. – K.: IPIEND im. I. F. Kurasa NAN Ukrai'ny, 2012. – 380 s.

3. Dmytrenko M. Politychna sistema Ukrai'na: rozvytok v umovakh globalizacii' ta informacijnoi' revolucii' [Teksty] / M. A. Dmytrenko: Nac. ped. un–t im. M. P. Dragomanova, in–t operativ. dijaj'n. ta derzh. bezpeky. – K.: Znannya Ukrai'ny, 2008. – 544 s.

4. Lucyshyn G. I. Nacional'na konsolidacija jak osnova formuvannya ta rozvytku ukrai'ns'koi' politychnoi' nacii' / G. Lucyshyn // Ukrai'ns'ka politychna nacija: problemy stanovlennja: zb. nauk. st. / za red. M. M. Rozumnogo (zach. Red.), Y. T. Slepika, V. M. Jablons'kogo. – K.: NISD, 2012. – S.150–157.

5. Obushnyj M. I., Prymush M. V., Shveda Ju. R. Partologija: navchal'nyj posibnyk / Za red. M. I. Obushnogo. – K.: Aristej, 2006. – 432 s.

6. Kremen' V. G. Konsolidacijna paradygma modernizacija Ukrai'ny / V. G. Kremen' // Suchasne filosofov's'ke antropologichne znannya v konteksti vyklykiv doby: dev'jati shynkarukiv's'ki chytannja. Materiali mizhnar. nauk.–prak. konfr., 18 kvitnja 2014 r. / Nac. akad. nauk Ukrai'ny ta in. – Hm.: CNP, 2014. – S.8–16.

7. Monten' M. de. Kak ob'edinit' Ukrainu / M. de Monten' // Stolichnye novosti. – 2010. – №16.

Morar N. V., doctor of political sciences, Professor of chair of social–humanitarian sciences, Taurian state agrotechnological university (Ukraine, Melitopol), morar.nikolay@mail.ru

Internal political consolidation as a condition of development the Ukrainian nation

Examines and identifies key directions in the political consolidation as a condition of development of the Ukrainian nation. It is emphasized that for the first years of independence came the task of strengthening the independent state, maintaining stability and ethnic harmony. Decisive role in this process should play a political consolidation which is designed to provide the necessary cohesion and national unity of the Ukrainian nation, as well as the integration of national minorities in its composition, while preserving and developing their ethnic and cultural peculiarities.

Examines the state and prospects of development of the national idea. In this context, the author concludes that the Ukrainian national idea in recent years has been the subject of speculation by political elites and leaders and does not lead and cannot lead to the consolidation of political forces. Society, the state should have a unifying idea, values. For many centuries this unifying idea was the independence. But this idea lasted until independence became a reality.

Today necessary the idea that organized society on the creation of a qualitatively new level of life. Because there is not enough to have your own boundaries, emblem, anthem, flag, Parliament, President. Life needs to improve, but to improve for all. This should become the uniting idea for the political elite and the people, that the same would be perceived and in Kiev, and in Leo, and in Melitopol.

Updated and substantiates the necessity of formation of the consolidating ideology, reproduction of the system of values that would unite participants in the political process, is able to consolidate Ukrainian society and to lead the Ukrainian nation to harmony and prosperity.

In our view, the core values of the national idea should be a sense of responsibility for the fate of the country, patriotism, humanism, democracy, social justice, and education.

The existence of society is impossible without integrating the ideas, the integrity of which is determined by the spiritual, creative activity of personality. Therefore, in the era of globalization, great importance has gained the national idea, which becomes a measure of spirituality and worldview software image free existence of the individual, carries its core values. The creation of such a national idea for Ukraine is a matter of extraordinary weight and relevance, because actually based on it should decide the main goals and values of development of the state.

Keywords: national ideology, the ideology, the mentality, the political nation, political elite, political process, political stability, political activity.

Morar N. V., doctor of political sciences, professor of the department of social–humanitarian sciences, Tavris State University (Ukraine, Melitopol), morar.nikolay@mail.ru

Внутриполитическая консолидация как условие развития украинской нации

Исследуются и определяются основные направления внутриполитической консолидации как условия развития украинской нации. Подчеркивается, что впервые за годы независимости появилась задача укрепления независимого государства, сохранения стабильности и межнационального согласия. Определяющую роль в этом процессе должна играть внутриполитическая консолидация, которая призвана обеспечить необходимую сплоченность и национальное единство украинской нации, а также интеграцию национальных меньшинств в ее составе при сохранении и развитии их этнокультурных особенностей.

Анализируется состояние и перспективы развития национальной идеи. В этом контексте делается вывод, что украинская национальная идея в последние годы стала предметом спекуляции со стороны политической элиты и лидеров и не приводит, да и не может привести к консолидации политических сил. Общество, государство должны иметь объединяющую идею, ценности. На протяжении многих столетий такой объединяющей идеей была независимость. Но эта идея длилась до тех пор, пока независимость не стала реальностью.

Сегодня необходима идея, которая бы организовала общество на создание качественно нового уровня жизни. Поскольку недостаточно иметь собственные границы, герб, гимн, флаг, парламент, президента. Жизнь должна улучшаться, но улучшаться для всех. Это должно стать той объединяющей идеей для политической элиты и народа, которую одинакового воспринимали бы и в Киеве, и в Льве, и в Мелитополе.

Актуализируется и обосновывается необходимость формирования консолидационной идеологии, воспроизведение системы ценностей, которые бы объединяли участников политического процесса, способных консолидировать украинское общество и привести украинский народ к согласию и процветанию.

На наш взгляд, ключевыми ценностями национальной идеи должны стать ощущение ответственности за судьбу страны, патриотизм, гуманизм, демократия, социальная справедливость, образованность.

Существование общества невозможно без интегрирующей идеи, целостность которой определяется духовной, творческой деятельностью личности. Поэтому в эпоху глобализации большого значения приобретает национальная идея, которая становится мерилом духовности и вместе с ней – мировоззренческим обеспечением образа свободного существования личности, несет его ключевые ценности. Создание такой национальной идеи является для Украины делом чрезвычайного веса и актуальности, потому что собственно на ее основе должны определяться главные ориентиры и ценности развития государства.

Ключевые слова: национальная идеология, идеология, менталитет, политическая нация, политическая элита, политический процесс, политическая стабильность, политическая деятельность.

УДК 94(4)

Судинювич С. П.,
студент, Київський національний університет
ім. Тараса Шевченка (Україна, Київ),
sudynovych@gmail.com

Новітній російсько–український конфлікт: суть та особливості «гібридної» війни

Здійснюється спроба проаналізувати сутність та ключові особливості новітньої російсько–української війни нового типу, «гібридної війни». Визначаються характерні риси даної гібридної війни – це використання інформаційної зброї, місцевої «якої колони» та російських спецслужб, використання терористичних методів, використання методів психологічного тиску, пропаганди тощо.

Ключові слова: гібридна війна, російсько–українська війна, руський мир, Новоросія, п'ята колони, шовінізм, Антимайдан, сепаратизм.

Падіння авторитарного режиму Януковича і перемога «Революції гідності» підірвали останні надії та сподівання кремлівського керівництва відтворити імперію. Адаже без України, її людських і матеріальних ресурсів, без української економіки, чорноземів та морських портів неможливо відновити Російську імперію.

І це власне показали події, бо коли після перемоги Майдану, Україна вибрала чіткий євроінтеграційний вектор розвитку, то своє слово сказав столітній імперський та шовіністичний молох, що «України не було, немає